

Predikacio – 2016. szeptember 25./2016. október 2/9.

A vak gyógyítása, avagy a jó befektetési terület

1

És amint eltávozik, látta egy embert, aki születésétől fogva vak vala.

2

És kérdezték őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?

3

Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.

4

Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.

5

Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok.

6

Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinálta, és rákené a sárt a vak szemére,

7

És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (ami azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.

8

A szomszédok azért, és akik azelőtt látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, aki itt szokott ülni és koldulni?

9

Némelyek azt mondák, hogy: Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá, hogy: Én vagyok az.

10

Mondának azért néki: Mimódon nyiltak meg a te szemeid?

11

Felele az és monda: Egy ember, akit Jézusnak mondanak, sárt készít és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék és megmosakodám, megjöve látásom.

12

Mondának azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom.

13

Vivék őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.

14

Mikor pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit, szombat vala.

15

Szintén a farizeusok is megkérdezték azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda nekik: Sarat tón szemeimre, és megmosakodám, és látok.

16

Mondának azért némelyek a farizeusok közül: Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És hasonlás lón közöttük.

17

Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.

18

Nem hívék azért a zsidók róla, hogy vak vala és megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, akinek megjöve a látása,

19

És megkérdezték azokat, mondván: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? mimódon lát hát most?

20

Felelének nekik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született:

21

De mimódon lát most, nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen magáról.

22

Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből.

23

Ezért mondák annak szülei, hogy: Elég idős, őt kérdezzétek.

24

Másodszor is szólíták azért az embert, aki vak vala, és mondának néki: Adj dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

25

Felele azért az és monda: Ha bűnös-é, nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.

26

Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled? Mimódon nyitotta meg a szemeidet?

27

Felele nékik: Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?

28

Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk.

29

Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten: erről pedig azt sem tudjuk, honnan való.

30

Felele az ember és monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok honnan való, és az én szemeimet megnyitotta.

31

Pedig tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.

32

Öröktől fogva nem hallaték, hogy vakon születtek szemeit valaki megnyitotta volna.

33

Ha ez nem Istentől volna, semmit sem cselekedhetnék.

34

Felelének és mondának néki: Te mindenestől bűnben születted, és te tanítasz minket? És kiveték őt.

35

Meghallá Jézus, hogy kiveték azt; és találkozáván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten Fiában?

36

Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?

37

Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt, és aki beszél veled, az az.

38

Az pedig monda: Hiszek, Uram. És imáddá Őt.

39

És monda Jézus: Ítélet végezt jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak; és akik látnak, vakok legyenek.

40

És hallák ezeket némely farizeusok, akik vele valának, és mondának néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é?

41

Monda nékik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

Lec.: Jn 9,1-12

Text.: Jn 9,13-41

Az Isten országának egy kiindulási pontja lett ez a vak. Kiábrázolja, hogy a Krisztussal való találkozás miként változtatja meg az ember személyes és a közösségi életét és megítélését. Három kapcsolatrendszerben vizsgáljuk meg a történetet a történet menetét követve.

1. Jézus és a vak (1-7).

A vak, mint jó befektetés. Jézus továbbment a farizeusoktól, mert ők elutasították Jézus tanítását és meg akarták kövezni. Nem foglalkozott tovább a farizeusokkal, mert a Jézusi tanítás számára rossz „befektetési területnek” bizonyultak. Jézus tovább ment, majd meglátta a születése óta vak embert. Jézus után a tanítványok is meglátták az embert. S ezzel az emberrel kezdett el foglalkozni. Befektetési terület volt Jézus számára:

Rövidtávon a tanítványok tanítása érdekében. A) Mert a tanítványok figyelték Jézus tekintetét és a Jézusi tekintet irányította a tanítványok tekintetét is. S így Jézus megmutatta, hogy kell valakit kiválasztani. → Fontos, hogy a mi tekintetünket is tudja Jézus vezetni. Lehet, hogy egy olyan ember felé, akiről nem gondoltuk, hogy bármit is lehet vele

kezdeni. Jézus szemével egymást látva, meglátjuk a másik ember értékeit. Pl.: Volt egy feleség, aki mindig zsörtölődött és különös tehetsége volt, másokat lejáratni, megszegényíteni és a hibáit észrevenni. Ettől mindenki szenvedett a környezetében (főleg a férj, aki jobb híján állandó célpont volt). Egy hosszabb folyamat következtében ez a nő átadta az életét Jézusnak. A megtérése kívülre úgy mutatkozott meg, hogy képes volt meglátni másokban az értéket és azoknak őszintén örülni is. A férjét ismét elkezdte becsülni, s a gyerekek előtt is a férjnek tisztelete lett (mert jelentős részben attól függ, miként tisztelik a gyerekek az apát, hogy az anya milyen helyzetben állítja be a gyerekei előtt) és helyreálltak a kapcsolatai (lekoptak a mindig kesergő és másokat szidó barátnők, akiknek a közelébe se volt jó menni és lettek építő és kedves közösségek) és helyreállt a maga örömképessége is (az egyik nagy hiányosságunk, hogy nem tudunk örülni azoknak a dolgoknak, melyeket Isten ajándékba adott: az időnek, környezetnek, egy szép estének, a társsal való együttlétnék, a találkozásoknak stb.; mert az egészséges ember egyik ismertetőjegye, az örömkészség). B) A tanítványokban kérdés fogalmazódott meg a régi hagyományok által, a múltban keresve a jelen nyomorult állapotok okát (: Ki vétkezett ez, vagy ennek a szülei? – egy emberi és csak sablonokban gondolkodó kérdés). S a kérdéssel szemben, Jézus egy teljesen más nézőpontot állít fel: a jövőben kell a jelen állapot okát keresni (nem ő, nem is a szülei, hanem, hogy nyilvánvalóvá váljanak rajta az Isten dolgai). → Mert a jelen és a múlt állapotunk (nyomorúság, magány, csalódások stb.), a jövő érdekében történtek. Pl.: 1) Mózes azért kellett, hogy átélje a fáraó által rendelt gyerekgyilkosságokat, hogy megmaradjon, a fáraó udvarába kerüljön, hogy a legjobb irányítási technikát megtanulva, a népet vezetni tudja. Majd azért került midián pusztájába, hogy megismerje a pusztát és ezt az ismeretét felhasználja a pusztai vándorlásnál. Tehát a szülők, a fáraó leánya, de még Mózes bűne is Isten eszköze volt, a jövő érdekében. 2) Egy illető alkoholista volt. Istenhez tért. Most az alkoholisták mentésével foglalkozik. Ha nem engedte volna Isten a mélységbe, akkor nem tudna most ilyen áldott szolgálatot végezni. 3) Nem véletlenül élted át azokat a gyerekkori eseményeket (traumákat?), a jelenkori csalódásokat, vagy sikereket. Isten a jövő érdekében használja fel mindezeket az állapotaidat.

Hosszútávon az Egyház terjedése érdekében. Majd ez a vak az Egyház egyik kiinduló bázisa lett, a maga bizonyágtételével. A mindenkori bátor hitvallás modellje (modell, melynek a mozgás a lényege). Tehát ez a vak, a hitvallásával, megmozdította a környezetét és arra készítette, hogy őt utánozzák. → Fontos lenne a mi életünkben is, hogy másoknak modellt jelentsen az életünk és megmozdítsuk a

környezetünket. A kárpátaljai magyarság sem a múlt miatt került a jelen állapotba. Isten jövőben kiteljesedő dicsősége miatt vagyunk ebben a helyzetben.

A gyógyítás. Két részlete volt a gyógyításnak, mely egy célt mutatott fel: a vak ember további küldetését. Jézussal kapcsolatban kell ebben a világban tevékenykedni.

Jézus a földre köpött és nyálából sarat csinált. Ezt a sarat kente az ember szemére. Bizar és természetes jelenet. A) Kiábrázolódik, hogy Jézussal szoros közösségbe került (nyál) és a küldetése itt a földön van (por). Majd Jézus elküldi, hogy mosakodjon meg a Siloám tavában. Jézust kell vinni a világba, úgy hogy még nem gyógyult meg a beteg. → Jézussal személyes érintkezésbe kerülve kezdődik a gyógyulás. Pl.: egy megszólítás, egy megértés, egy lelkiismereti váltság által. Még nem gyógyulás ez, de már mások látják, hogy megváltoztunk (mint ahogy a sarat is láthatták mások). Mert talán elcsendesedettebbek (többet gondolkodunk és kerüljük a zajos helyeket), előzékenyebbek (a családdal több időt töltünk és nem kezdünk el mindenért kiabálni), Isten ügyeivel foglalkozók (elővesszük a Bibliát, imádságoskönyvet, énekeskönyvet és munka helyett is elmegyünk a templomba) vagyunk. B) De a gyógyulásig egy további mozzanat még hátra van. De már a sár a beteg testrészen van, ami akkor fogja a gyógyító hatását kifejezni, ha a vak engedelmeskedni fog és megcselekszi Jézus további parancsát. Mert a küldetés végrehajtása a személyes gyógyulás feltétele. A vak számára, a Jézussal való találkozás, a Jézus érintettsége (Jézus nyálából sár a szemem), egy lehetőség volt, az élete megváltoztatására. Ha kihasználja, akkor meggyógyul és hasznos ember lehet, ha nem elkárhozik (mert Jézussal ilyen szoros közösséget utasított vissza, parancsát világosan hallva, nem fogadta meg, s ez az elmulasztott lehetőség, szemén a sár, lesz majd a vádló, a szemrehányó, az utolsó napon). A vak számára, a Jézussal való találkozás, innentől élet-halál kérdése lett. → Ezért veszélyes mindig a Jézussal kapcsolatban lenni, az Ő közösségét keresni (temetés, konfirmáció, esküvő, keresztelés, Igehirdetés, Bibliaolvasás), mert Isten számonkéri az elhangzott Igét, a megszólítását, a hívogatását, a tanácsát. Mindig elgondolom, hogy tudják-e azok, akik az Egyházi szolgáltatásokat kérik, hogy milyen veszélyes dolgot vállalnak fel az Ige hallgatásával? Az érintettséget, mint drága esélyt kell mindig kihasználni, hogy az életünk rendbe kerüljön.

Jézus a vakot elküldte a Siloám tavához, hogy abban mosakodjon meg. A tó nevének jelentése: küldött (nagyon körülményesen lefordítja

János, hogy mindenki értse a cselekedet jelentőségét). Ez a második gyógyítási rész is a küldetésre utal. Jézus nehezet kért, de nem lehetetlen. Nehéz az embernek elbugdácsolni vakon a tóhoz, de tudja, hogy merre kell menni, a lábai jók, van szája is, tehát segítséget is tud kérni, így elérhet a tóhoz. Visszautasíthatta volna a második küldetést, az első megnyilvánulás bizarságán megütközve. De noha nem értette, mégis vállalkozott a Krisztusi utasítás végrehajtására. A vak ember, valószínűleg lassabban bár, mint egy egészséges, de elment a tóhoz, közben nagyon vigyázott a szemén lévő sárra, megmosakodott és látott. Az engedelmisség közben gyógyult meg. → A) Közösségben. A mi számunkra, ha akarunk ébredést, fejlődést, világosságot, szükség van olyan elszántságra, mint a vaknál volt. Hisz a gyógyulás egy teljes életváltással járt együtt (eddig koldult, most dolgozni kell és magáról kell gondoskodni; eddig nem volt felelőssége, most felelős tagja a közösségnek; eddig be volt a világa szűkülve, most a világ kitágult és terheit fel kell venni). A mi számunkra közösségben is az ébredés egy megváltozott gyülekezetképpel jár: nyitni a világi és más Egyházi módszerek felé (talán megváltozott liturgia, szolgálat, feladat); több ember rigolyáit felvállalni; a frissen megtérteket problémáit gyógyíttatni; (személyesen:) többet tanulni, szolgálni, lelkigondozni. Mindeközben megőrizni a Jézusi érintettséget (a Vele való kapcsolatot, az imádkozás rendszerességét, egy végzett feladatban való kitartást stb.). Vagy maradhatunk a mai világ felett való sopánkodás, a kiöregedés miatt a felmorzsolódásra készülődés, az örökös elégedetlenkedés kényelmes állapotában (mint ahogy az ember is maradhatott volna vak). B) Egyénileg. Ha szeretnénk az életünk kiteljesedését, akkor engedelmeskedni kell. Jézus világos szavának. Melyet egyértelműen tudatosít bennünk. Pl.: menj és rendezd el azt a régen esedékes beszélgetést és békülj ki a családtagoddal; menj és add vissza azt a régen elkért eszközt, melyet már a gazdája se kér tőled, mert már szégyelli, talán már meg is halt és az utódai elfelejtették; menj és add be a tizededet, mely olyan egyértelműen világos az Isten utasítása szerint; menj és beszélj meg a házastársaddal, hogy ezentúl együtt fogtok imádkozni esténként; menj és beszélj meg a családdal, hogy együtt jöttök a templomba stb. Jézus itt jár. Jó befektetési területnek ítéled téged és a gyülekezetünket. Megérint. Küldetést ad. Teljesíted? Nem lehetetlen. Lehet, hogy lassan haladunk majd. Lassabban, mint mások. A magunk tempójában. Segítséget kell kérned (ne szégyelld, mert ez jó a segítőnek is, aki csak rád vár). De teljesíthetjük a küldetést. S engedelmisség közben gyógyulsz meg. Gyógyulunk meg. Leszel és leszünk egészségesek. Azt kell használnunk, amit lehet (a vaknak nem a szemét, hanem a lábát kellett használni). Nem azt kell siratni, ami nincs, hanem azt felhasználni ami van. Csak tudni kell leltározni. Meglepő sok

dolgot, lehetőséget találunk magunknál (képességeink, társaink, tapasztalataink). Általában azért nem használjuk, mert az áldozattal és felelősséggel jár. Könnyebb zsörtölődni, irigykedni, elégedetlenkedni.

2. A közösség és a meggyógyult vak (8-34). A történet jelentős része a gyógyulás utáni állapotot mutatja be. Ez jellemző Jánosra. Ui. János legkésőbb írta, amikor már az Egyház kialakult, s a számára az volt a fontos, hogy miként éli meg hitét a megváltott és megtisztított ember (az értetlen és ellenséges környezetben, a saját vívódásaiban, a támadó kísértésekben).

A vak központba került. Eddig nem törődött vele senki. Sokan látták (szomszédok stb. -8), de sosem figyelték meg (mert a gyógyulást követően nem merték kijelenteni, hogy biztosan az a vak gyógyult meg → Sokszor úgy élünk egymás mellett, hogy nem is ismerjük egymást; s családok nem is egymással, csak egymás mellett élnek párhuzamos életeteket, ahol nincsenek közös munkák és évések és egyre kevesebb ráhatásuk és igényük van a másokra: a szülő nem tud a gyerekre hatni és már feladja, a gyerek nem tud a szülőtől megértést várni és már feladja, a házastárs a házastársnak nem tud és akar örömet szerezni és már feladja; s külön munka, szórakozás, álmodozás, kapcsolat, igény körünk alakul ki). Nem is akarták elhinni, hogy a volt vak áll itt előttük gyógyultan, mert akkor Jézus nagyságát kellett volna elismerni. Ezért inkább kételkednek az ember kilétét illetően, ésszel próbálják megmagyarázni, hogy mégsem az az ember az az ember. Mert nem az ész határozza a célokat. Az ész a célokat végrehajtja (tudunk gyógyszert és fegyvert alkotni, „szajha ész” - Luther). Most minden tekintet a vakra irányul. Elmondja, hogy mi történt vele. A bizonyoságtéves megoszlást vált ki. Mert az ördög és az Isten eszközei egyaránt az emberek. Az ördög el akarja taposni a most megindult hitet, az Isten emberei védik és példát keresnek a vak esetéből. → Aki az Istenhez tér, az a középpontba kerül. Ha eddig nem figyeltek fel rád, akkor Krisztussal közösségben figyelnek. Nem te vagy a fő attrakció, hanem Jézus (ezt az embert is a Jézus vele végzett cselekedetei miatt tették a középpontba). Látni kell, az emberek mögött a szellemi mozgatót (mert nekünk nem test és vér ellen van tusakodásunk, hanem szellemi hatalmasságok ellen). Nem tereád haragszanak, hanem Jézusra. Az Isten munkáját, a hitedet, a lelkesedéset, az örömet, a kapcsolataidat, a tudásodat akarja az ördög tönkretenni. De vannak olyanok, akik az Isten által érintettek és tőled várnak útmutatást. Többször akikre a legkevésbé gondolsz, azok az ördög eszközei. Eddig lehet, hogy barátaid voltak, vagy ellenkezőleg, akikhez eddig semmi közöd nem volt (s te csodálkozol, mi köze van ennek az embernek hozzá? Hogy vett ez most egyszerre észre? Eddig

semmi kapcsolatunk nem volt, most meg egyszerre a szeme szálkája lettem...), de ha Jézussal kapcsolatba kerülsz, azok támadják a leginkább a hitedet. S lehet, hogy akiket eddig észre sem vettél, azok fognak védeni (talán egy eddig idegen hivatalnok, orvos, főnök stb. lesz kedves hozzád). Jézus vonzza magára a tekinteteket és ha te Jézussal közösségben vagy, akkor a tekintetek reád irányulnak.

A gyógyult vak és a szülők. Ez a rész a fordulópont a történetben. Eddig a gyógyult vak a kérdésekre rövid és pontos válaszokat adott. Mint az illedelmes gyerek. Még bele akart tartozni a közösségbe. Fiatal volt (erre utal, hogy éltek a szülei és bizonygatni kellett a felnőttiségét), ambíciói lehettek az életben. Be akart illeszkedni a társadalomba. A válaszok jellege ezt a beilleszkedési hajlandóságot, a közösségben való újrakezdési vágyat fejezi ki. De nem tud a kihallgató közösség dűlőre jutni, a gyógyult vak kilétét illetően. A kérdés eldöntésére hívták a volt vak szüleit, hogy igazolják a kérdéses személy kilétét. A szülők a kötelező hivatalosan igazoló válaszokat megadják (az övék a fiú és születésétől fogva vak), de azonnal el is határolódnak tőle kifejezve, hogy a mostani állapotával nem vállalnak közösséget (nem tudják miként gyógyult meg és ki gyógyította meg), a fiúra hárítanak minden felelősséget (felnőtt, kérdezzétek őt). Félnek a szülők a közösségből való kirekesztéstől. S félelmükben a saját fiúkat rekesztik ki és dobják oda koncnak. → A félelmek egymástól elidegenítenek. Pl.: A feleség attól fél, hogy rossz véleménnyel lesznek a férjének az öltözékéről az Istentiszteleten (s őt szólják majd meg). A férj által felvett ruhát levéteti. A férj a felnőtt és döntéshozó mivoltában érzi magát sértve. Ezért egymástól elfordulva duzzognak. Az Istentiszteleten sem hallanak semmit az üzenetből. Az ördögi félelem minden emberi kapcsolatot, a legalapvetőbb szülő-gyerek kapcsolatot is tönkre akarja tenni. Pedig a természetes az lenne, hogy először a szülőkkel lesz ez a fiú kapcsolatban, amikor meggyógyul. Hisz most látta először a szüleit (az apa, az anya arcát és szemét). Együtt kellett volna örülni. A jövőt és az új életet együtt kellett volna tervezni. Ehhez minden lehető segítséget a szülőknek kellene biztosítani. Főleg, a szülőknek védeni kellett volna a támadásokkal szemben. Ennek ellenére elő kell ráncigálni valahonnan a szülőket. A fiút körülvevő tömeg hangulatából egyértelmű volt, hogy ki akarják rekesztetni (erről előre meg is állapotdakt). Talán most, esélyt lát a meggyógyult, hogy végre elfogadják a szülők, akiknek talán sose kellett (korábban már elnézték, talán kényszerítették, hogy kolduljon), s ez a nem kellés, a gyerek lelkében a legnagyobb sebet tudja ejteni. Mindenkor, egy életen keresztül koldulja az ember a szeretetet a szülőtől (ezért van olyan sok nyomorult bizonyítási kényszerben szenvedő ember, aki sose tud felnőni). S most (amikor úgy gondolta, hogy végre

elfogadható, mert már lát és hatalmas reménye van), a szülők is kirekesztették. Iszonyú csalódás a szüleitől. Teljesen egyedül maradt a fiú. Minden reménye a közösségben való kibontakozásra szertefoszlott. Innen, a szülők eltaszításától, megváltozik az addig beilleszkedésre törekvő fiú hangvétele. → A) A szeretet koldulás rengeteg szálnalmas módjával találkozunk. Melyeket fontos, hogy beazonosítsunk (még a bosszantó és provokáló mivoltukon túl is). Pl.: nagyképűség, durvaság, düh, mániák (pénz, játék, szex stb.), kibírhatatlan természet stb., lehet a rejtett szeretetkoldusság jele. B) Hatalmas csalódás, a cserbenhagyás érzése. Pl.: magamra maradtam, mert: nem védett meg a férjem a gúnyolódó anyóssal szemben; nem állt ki mellettem a főnököm, amikor ő is tudja, hogy nem én vagyok a hibás; magamra hagyott a bajban a barátom, pedig én annyiszor kisegítettem már; nem látogatott meg egyetlen szomszéd sem a kórházban, pedig nagyon elesettnek éreztem magam stb. Pl.: Egy fiatal nő magyarázta fáradtan, hogy az egész házasságában egyedül érzi magát és nyakába szakad a két gyerek, a háztartás, a nem elfogadás stb.

A „minden mindegy” szabadságából szóló bizonyágtétel. A meggyógyult vak most érzékeli, hogy minden kapcsolatát elveszített: a vallásos közösséggel és a szüleivel. A) Ez hatalmas döbbenet: továbbra sem kellek, akár mit is csinállok. → A nemkellés felfedezése, az egyik legnagyobb csalódás: bármit teszek visszautasítasz. Pl.: hiába szépítkezek és fogyókúrákkal kínozom magam, neked mégis a másik kell; hiába vállalom többlet munkát és belegebbedek, teneked akkor sem elég, mert a nagyobbra vágysz; hiába leszek nevetségesen az osztály bohóca és lopok el otthonról dolgokat, akkor sem fogadtok be magatok közzé stb. B) Amikor a nemkellés tudatosul, akkor rettenetes dolgok történnek: összetörik minden. A korábban vak magatartása totálisan megváltozik: már nem akar alkalmazkodni, hanem a környezettől való szabadságból cselekszik. A további kérdés a környezetből, a korábbi vak számára már csak színjáték: Ismét kezdődik a kihallgatás. Ugyan azokkal a kérdésekkel. De a fiú, már elutasítja a választ (már megmondtam egyszer, hogy mi történt velem). Sőt, szinte provokálva kérdez vissza (az oroszán bajuszát ráncigálja, mely az elkeseredését mutatja): ti is az Ő tanítványai akartok lenni? A provokáció hatására rátámadtak: te vagy az Ő tanítványa, mi a Mózes tanítványai vagyunk. Mózes az Istenről beszélt, erről azt sem tudjuk, hogy honnan jött. → A nemkellés tudatosításával, pl.: a vonzódás átalakulhat borzalmas gyűlöletté, vagy keserű csalódott bénultsággá, vagy önmarcangoló önpusztítássá, amit átél egy szerelme által visszautasított szerelmes, egy gyereke által visszautasított szülő, egy környezet által visszautasított és meg nem értett nagy küldetéssel áldozatot vállaló szolga stb. Vigyázzunk, hogy ha

nekünk kell elengedni a korábbi céljainkat az Isteni fejlődés érdekében, a természetes fájdalom mellett (mert természetes, amikor fájdalmasan elsíratom az évekip dédelgetett illúziómat és céljaimat), ne engedjünk az ördögi pusztításnak (se magunkban, sem rajtunk körül: düh, gyűlölet, bosszú stb.). S ha nekünk kell más helyre irányítani valakit, akkor nagyon körültekintőek (udvarias, jószándékú, türelmes) és utánkvetőek (tudva hová megy, mi lesz vele és az új helyen is segíteni) legyünk. C) A gyógyult vak egy logikus okfejtéssel bebizonyítja, hogy Jézus az Istentől jött: két mindenki által elfogadott kiindulópontból indítja az érvelést: 1. még senki sem tudta a születésétől fogva vakot meggyógyítani, csak most történt meg, ez Isteni csoda, ennek az embernek a hatására, 2. csak azt hallgatja meg az Isten, aki nem bűnös, tehát Jézus nem bűnös, tehát az Istentől jött. Ugyan az az ész, amely Jézus ellen irányult, itt Jézus Istenségét bizonyítja (credo ut intelligam). De ez a nagyon logikus Jézusról kikövetkeztetett igazság, még nem jelentett Jézussal való közösséget. Csak később következik ez be, amikor Jézus szólítja meg az embert. → Lehet Jézusról igazságokat megtudni (tanulás, tapasztalás, következtetés stb. által) és ezeket tovább is adni. De ez nem jelent automatikusan üdvösséget. Tudást, meggyőződést, megbízhatóságot stb. talán. Pl.: az ördög is ismeri a Jézusról való igazságokat. Egy politikai vezető is meggyőződhet a keresztyén értékrend helyes és egyedüli mivoltáról. De ez nem jelent örökkévalóságot. Mert ember nem érhet fel az Istenhez. Csak az Isten hajolhat le az emberhez. Ez által lehet találkozásunk az Úrral. D) A vak elmondja, hogy az okfejtését leginkább avatott farizeusoknak kellene a tudni. Erre a szemrehányó kioktatásra a vak oldaláról (mert az Istentől jött embert, a magukat Istentől jövőket, vallók be kell, hogy fogadják és tudniuk kell róla) a farizeusoknál kibújt a szeg (a rosszindulat) a zsákból, mert nem az okfejtést, hanem az embert támadták (: te mindenestől fogva bűnben születél és te tanítasz minket?). Ekkor kiközösítették. → A Jézusi igazság kinyilatkoztatása, mindig hitvallásra sarkall. Lelepleződik az indulat.

Ahhoz, hogy a gyógyult vak ilyen hitvallást tudjon Jézusról tenni a vezetőség felé, szükség volt a „minden mindegy” állapotra, amelyben mindent elengedett. Addig még kötötték az elképzelései, az emberi tervek, a megfelelni vágyás. Amikor mindent elengedett, akkor szabadult fel Jézus számára. → Pl.: Jósiás reformjához szükség volt Jósiás árvaságra. Akkor vagyunk alkalmasak Jézus bizonyágtevésére, ha mindent elengedünk és mindent Jézusnak engedünk át („hogya saját tervem akaratom ne legyen többé énnékem”). Isten a kiválasztottjait egy ilyen fájdalmas szabadságba juttatja: amikor már nem számítanak az

emberi kategóriák. Nem kerülheted el ezt az állapotot, ha Isten számára hasznos akarsz lenni.

3. Jézus és a meggyógyult és a magányos vak (35-41). Jézus nem hagyta magára az embert. Jézus volt az első, akivel a volt vak a kiközösítés után találkozott. Jézus hatalmas dolgokat jelentett ki neki. Egy vak látásokat kap. → Jézus tudja, hogy nem bírjuk ki az egyedüllétet az Ő igazságával és küldetésével. Ha szabaddá válunk Jézusért a korábbi céljainktól, melybe görcsösen kapaszkodtunk, akkor Jézus azonnal élő valóságként jelenik meg a számunkra. S akkor már mindent kibírunk és nincs lehetetlen előttünk.

Jézus, az Emberfia, az Istenfia, az Isten. Jézus kérdi, hogy hisz-e a volt vak az Emberfiában? Az „Emberfia”, egy Ósz –i Messiási rang. A Messiás származását fejezi ki: embertől fog születni (utalva a bűneset után, Máriának adott ígéretre, az asszony fiáról, aki a kígyónak a fejére tapos). A gyógyult vak kérdésére Jézus magára mutat és 1. sz. 3. sz. – ben beszél („aki veled beszél, Ő az”). Mert a gyarló emberi test mögött kell meglátni az Istent. Ekkor Istenként imádta Jézust a vak. Mert aki Jézussal találkozik, az közvetlenül az Istennel találkozik. A gyermek haza talál az Atyához. → Rátalálunk Atyánkra, Jézusban. S minden szükségünk és problémánk betelik.

Kezdetét vette az ítélet. Csak ennek a vaknak adja Jézus az ítélet kezdetéről való kijelentést. Nagy megtiszteltetés. Egy valamikori vak soha nem látott látásokat lát. → Isten most minekünk akar betekintést engedni a jövőbe. Ennek a prófétai látásnak van a jelen bizonytalan helyzetünkben hatalmas jelentősége. Ui. a bizonytalanságban és a kilátástalanságban, az előrelátás jelenti a kapaszkodót. Így tovább folytatódik az ember küldetése, aki állapotának az okát a jövőben kell keresni. A mi állapotunk a jövőért alakult itt ilyenné. Nekünk kell felmutatni a jelenben Isten jövőbeni akaratát: az Egyházunkról, a nemzetünkről, a községünkről.

Jézus téged szeretne jó befektetési területté tenni. Ezért volt oly sok dolog az életedben eddig, hogy Isten dicsőüljön meg benned és sokaknak jelents áldást. El kell kezdeni a küldetés végrehajtását, átéled, hogy sokan figyelnek majd rád és te kaphatsz az egész közösség útjára érvényes kijelentéseket.